

Li vaig dir: deixem ací la pinta
i les sabates, sortim despentinats
i descalços d'aquest mirall, junts,
tanquem-ne suaument la porta.
Al primer clec de clivell seràn cecs
el llindars reflectits, tots els oasis
semblaran miratges, posarem marcs
a l'enyor perquè no se'ns trenque
i el mirall morirà en finestra.

No en vam sortir.

Li vaig dir: deixem-la oberta
com una rosa, sortim-ne volant
com ocells, que aquesta finestra
es tanque sola després del vol.

Al primer cop de vent els vidres
sagnaran pètals, feririen les ales.

No vam volar.

Em vaig dir: torna-hi.

Però a l'hora de la veritat
també el rellotge va fer tard.

Despentinat, descalç, tot just
abans de fer-se mur, vaig saltar
sol a l'altra banda del mirall.

Vaig llepar-me la sang i els vidres
com llàgrimes esmolades, versos
que vaig fer brillar com diamants.

Contemple de **lluny**, ben lluny
—ocells de pedra, regust de cucs—
el mirall trencat: prou he pagat
els anys de resseguir amb els dits
el seu laberint infinit de clivells.

Prou he pagat tres instants de veritat.

Imatge presa de la Xarxa